

L'ESQUEVELLA

D E L A T O R R A T X A

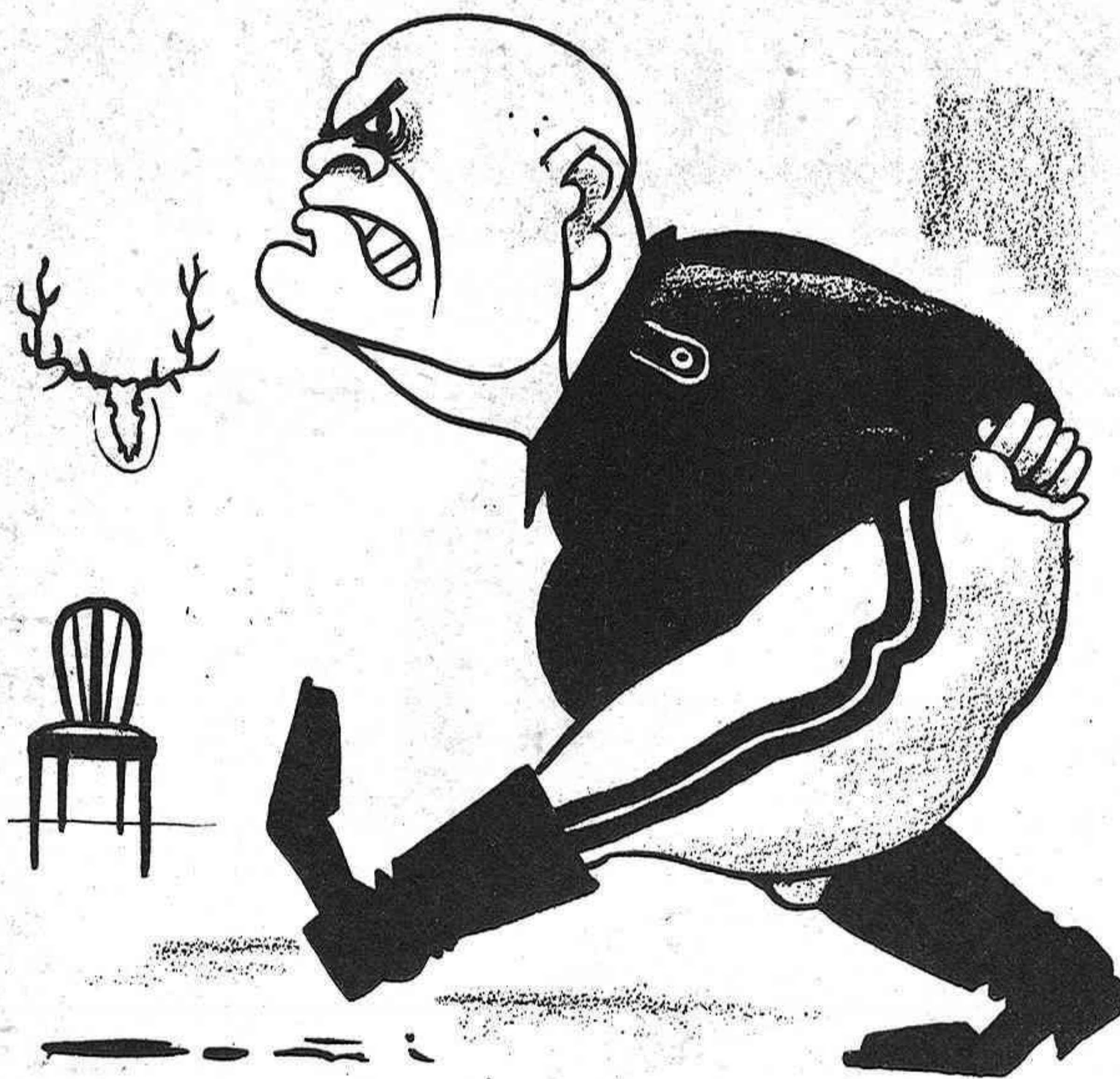
REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: C/ AGÒ, 290 - TEL. 23994

ESTAT DE PROTECCIÓ
NACIONAL DE DROGUES

— Quant valen cinc cèntims de pegadolça?
— Dos rals.

TRENTA CÈNTIMS

MUSSOLINI—Que en seria de feliç, si no fos que sóc massa feliç!

—Què us passa?
—Anem així perquè no ens requisin el cotxe.

REVISTA DE PREMSA

la humanitat

Hem descobert la manera d'arribar a tenir un carrer amb el nostre nom. I aquesta mena de manera és: fer un article periodístic demanant que retolin un carrer de Barcelona amb el nom d'un heroi popular.

I aquesta fórmula —que no és d'en Samper— ens la dona el nostre estimadíssim (ui, molt!) col·lega «la humanitat» en la seva edició del dissabte passat, que diu així:

“L'Ajuntament de Barcelona ha acordat donar el nom de Marian Foyé a un carrer de la ciutat.”

Després de ressenyar l'acord del nostre flamant Consistori, segueix:

“La proposició fou tot seguit acceptada per tothom; el nom de Marian Foyé era a bastament conegut i admirat dels consellers regidors de totes les tendències, i per unanimitat s'acordà que, aprovada la proposició, passés a la Comissió de retolació de carrers perquè aquesta indiqués el que ha de portar el nom del nostre company Màximo Silvio.”

Segons com, no hi ha manera de saber quin xiulet hi toca el camarada Màximo Silvio en aquest assumpte.

LA NOCHE

EL SERVICIO DE AUTOTAXIS

Desde las ocho de la mañana a las ocho de la noche funcionarán tan sólo cien autotaxis para servicios urgentes

La Direcció General del Transport advierte que a partir de hoy, debido a las necesidades del momento, ha creído conveniente restringir la circulación de vehículos de toda clase y controlar más, si cabe, los actualmente en circulación, comprobando si hacen el servicio para el cual le fué conferido el permiso.

Esta restricció té que abarcar necessàriament el servei de taxis, habiéndose llegado al acuerdo de que circulen solamente cien auto-taxis, desde las ocho de la mañana a las ocho de la noche, para servicios verdaderamente necios, los cuales el personal de este Departamento comprobará en el momento oportuno.

Francament, nosaltres creiem que si només és per serveis així més val que liquidem del tot «Nuestra Obra».

Una manxeta de la mateixa «Noche», o més ben dit d'unes «noches» després:

A la nariz de la rubia Albión se le han subido ya varias moscas fascistas ¿Para cuándo guarda la hermética rubia sus manotazos de antaño?

VISAT PER LA CENSURA

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

ANY, LXI

NUM. 3029

UN PICOT I UNA PALA PER CADA CENT CIUTADANS
— Trobo que, per a tanta gent, tenen el mànec poc llarg.

EDITORIAL

Ens anem depurant. - Necessitats de guerra. - Elogi de la bicicleta. - El que faran els nens i el que farem els grans

A l'hora d'escriure aquestes ratlles, la depuració de la reraguarda ha pres una intensitat molt encoratjadora.

«Radio Sevilla» ha rebut un cop de mort i la degustació de l'orxata sota els tilers ja no es farà mai més amb aquella tranquil·litat.

Uns senyors gairebé particulars que tenien metralladores llança-bombes i altres utensilis de fer por, n'han estat desproveïts, sense que grinyolessin gens.

Ha estat començada una etapa de severitat de guerra, la primera manifestació visible de la qual és la supressió de taxis, autobusos i

cotxes particulars. Ja està bé, però caldrà portar la cosa més enllà, intervenint els encenedors i obligant a treure les taques per convicció. Sembla que s'acosta la gran oportunitat de les bicicletes, que seran el vehicle idoni de la reraguarda conscient i entenimentada. La bicicleta, amb la seva transparència i el seu joc sense trampa, fa camí sense fer la guita a la guerra ni a la revolució (ja se'ns ha escapat la paraula!).

Caldrà anar-se acostumant als substituïts, a fi que ens puguem privar sense privacions de les coses útils per la guerra. Els nens hauran de deixar les

bombes de gas i aficionar-se als bombons «glacés», la qual cosa no exigeix pas grans sacrificis. Els grans, si ens comportem entre nosaltres d'una manera plàcida i dolça, ens podrem estalviar el sucre, i encara, si mirem d'espavilar-nos i fer el viu, hi ha la possibilitat que ens arribem a portar l'oli, cosa que simplificarà molt la nostra vida.

I així successivament. En aquest món no hi ha res ni ningú que sigui imprescindible. Això ja s'ho han dit entre ells tots els membres de tots els Comitès i Consells d'Empresa, i ens fa l'efecte que deu ésser veritat.

ELS FEIXISTES DE «RADIO SEVILLA» A PUNT D'APODERAR-SE DE BARCELONA

L'eficaç i oportuna intervenció d'un Guàrdia Urbà evita un dia de dol

El que ens diu una de les conspiradores de l'orxata de la marxa dels "nacionales" sobre Saragossa

La notícia de la presa de Belchite per l'exèrcit de la República, que nosaltres creïem que produiria desolació, si més no, en les files faccioses, hi ha produït una alegria delirant i més aviat incorrecta i tot. El front de la Rambla de Catalunya estava aquests dies animadíssim i nosaltres, que hi anàrem a fer una visita i una orxata ens haguérem de retirar a les segones línies.

Fou des d'elles que, espectadors impotents, haguérem de presenciar l'avang incontenible de les hosts de Queipo de Llano.

Eren les sis de la tarda i els tillers de la ex-Rambla de Catalunya deixaven anar la seva aroma calmant damunt l'exèrcit invasor. L'exèrcit invasor, però, com es pot pensar, no prenia pas tilla, aquesta beguda calmant i pacífica, sinó l'excitant i enardidora orxata valenciana.

I nosaltres també en preniem, creient que era una beguda refrescant.

Tot d'una arribà un jove bru, ben pentinat i, inclinant-se a l'orella d'una xicoteta platinada li cridà:

«RADIO SEVILLA»
— Que és orxata de xufles?
— No. Les xufles vindran després

— Per què t'han dut, a tu?
— Per escoltar orxates faccioses.

—Ya está aquí.
—¡Y ahora!, ¿qué me dices?
Miràrem i només vàrem veure el cambrer amb la safata plena. Però, a sota hi havia algú. Qui? Ah!
Vàrem preguntar-ho a la noia, ficant-nos on no ens demanaven, i ens contestà amb aire de misteri:
—La palabra.
—«La palabra»? Diari parlat de Ràdio Barcelona.
—No; la palabra de Radio Verdad.
—Ah! «Un» —diguérem, perquè ens ho havient dit abans d'anar a prendre l'orxata.
—Muy bien. ¿Vienes, rubio?
—A aquesta hora no acostumo.
—Es igual; ¿vas armado?
—Psè... però ja li he dit que no és la meua hora.
—Es la hora de la Patria nacionalista una e indivisible germano-italiana.
—Ah! Si és així...
En aquell moment va haver-hi una mica de silenci i tothom va callar per escoltar-lo.
—Què passa?
—Es la hora de la Verdad.
—Ja hem de pagar?

—No; es la hora de Radio Verdad. Calla y la oirás.
Però no se sentia res. Només de tant en tant, els que eren més prop de la porta s'acostaven als que tenien a prop d'ells i els deien alguna cosa i aquells la repetien a d'altres i així successivament.
—Ahora habla Costa y Dios.
De mica en mica, frase a frase, ens vàrem anar assabentant del que havia passat en realitat al front d'Aragó:
—Las fuerzas nacionales, en una patriótica ofensiva han derrotado a los rusos, y saliendo de Pina se dirigen a marchas forzadas hacia Belchite.
—Ah? Què em diu?
—La pura verdad.
Un dels concurrents s'acostava a la nostra interlocutora i, després de fer-li «bis-bis» a l'orella, aquesta, la interlocutora, no l'orella, ens deia:
—Tomado Belchite por los ejércitos de Franco, han abandonado esta posición y se acercan a marchas forzadas a tomar Zaragoza, después de haber dejado refuerzos para guardar a los rusos, que están en Belchite.

—Ah? Això és una gran victòria! I, a Saragossa, vol dir que hi entraran?

—¡Ya estamos allí!

—Bufal!

—Sí; y ahora estamos ya en Barcelona también.

—Vol dir?

—¿Que si quiero decir? Mira: Allí está Franco, llegado de incógnito por correo. Es aquella rubia caoba. ¿Ves aquella otra mesa? Pues...

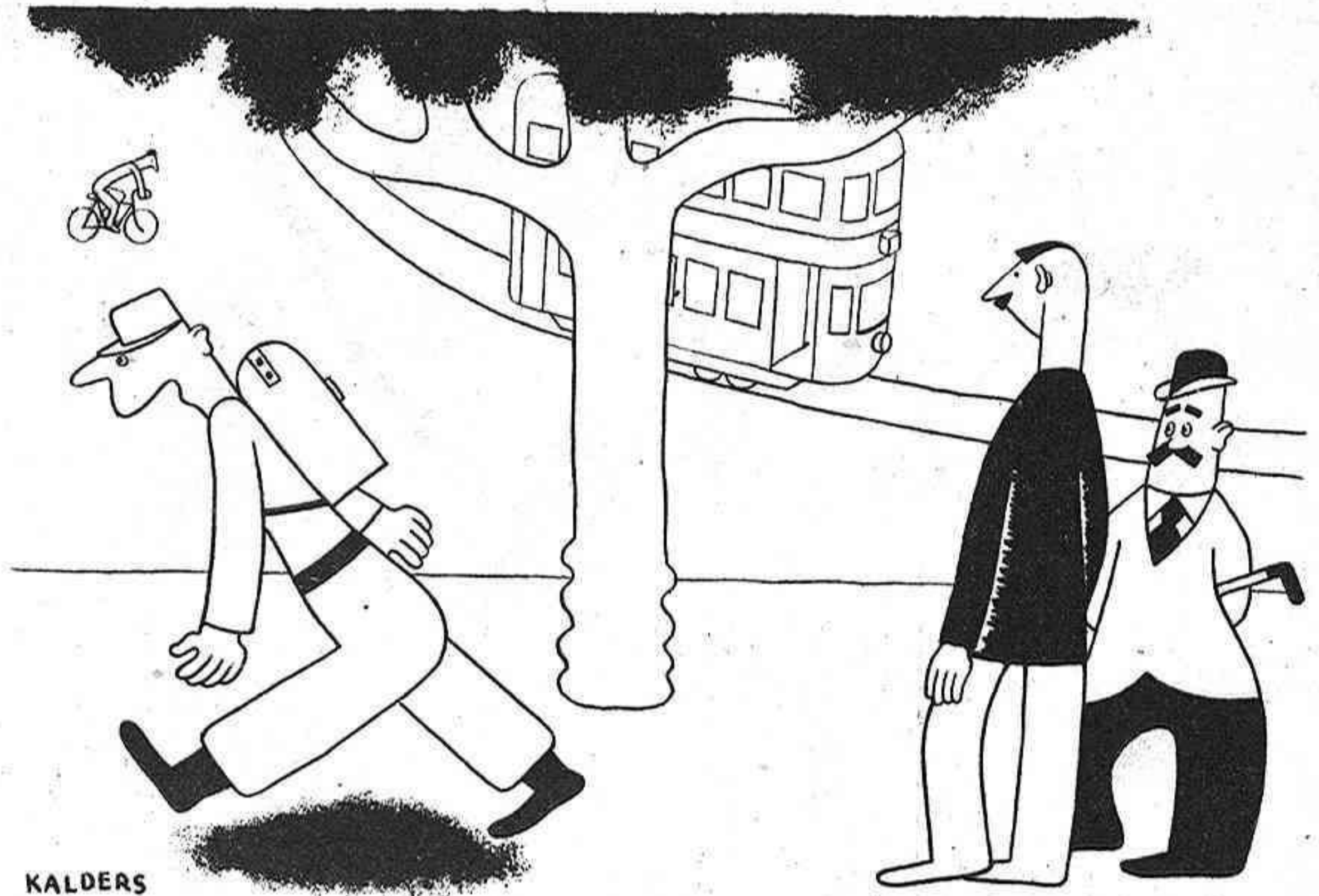
Però un gran avalot es produí en aquell moment.

La Franco s'havia aixecat i, amb veu de tro femella, féu el següent discurs:

—**Camaradas en F. E.:** Ha llegado el momento para mí más temido que deseado, ¡ay!, de salvar a la Madre Patria germano-italiana única e indivisible de la invasión de los rusos hispano-catalanes-vasco-castellanos.

»Ha sonado también la hora de derramar mucha sangre (agafà el got d'orxata i el vessà, i tots l'imitàrem) para redimir a esta hermosa tierra de Cataluña, no dejando piedra sobre piedra, para que después Gonzalito pueda venir a sembrarla de la sal de la tierra de María Santísima. (Ovació, crits d'«olé»!)

»Nuestro ejército, concentrado poco a poco en estos Cuarteles Generales, ha llevado a cabo una meritoria labor de reclutamiento en todos los organismos, y en todos ellos tenemos hoy día aliados dispuestos a hacer señales luminosas, y a ponerse a nuestro lado a la menor indicación. El éxito de nuestra

KALDEERS

- Es de la brigada Anti-gas.
- I què hi porta, a la motxilla?
- El comptador.

propaganda ha sorprendido a la misma Empresa. La hipocresía ruso-catalana, que malhaya, parecía haber vencido restableciendo un orden que, siendo el de ellos, no es más que el peor desorden. Ha llegado el momento de restablecer el desorden, que es nuestro orden y mis órdenes. Sus, pues, y a ellos, y Santiago y cierra España. ¡Eia! ¡Eia! ¡Alalà!

¡Evviva Mussolini! ¡Hoch! ¡Hoch! ¡Heil Hitler!

Una gran ovació esclatà per tots els àmbits de les orxateries; d'una nevera varen treure un cavall blanc congelat que Franco va muntar, mentre la nostra interlocutora, que es veu que era una fulana, es posava una sotana i deia missa damunt la taula de marbre amb orxata i neules, tot cridant: «¡Viva Cristo Rey!» i «¡Dejad que los niños se acerquen a mí, que ya verán lo que les pasal!»

El públic, dempeus, contestava amb «¡Eias!», «¡Evvivas!», «¡Heils!» i «¡Hoch!», mentre nosaltres, de puntetes, ens retiràvem pel que poguéssim passar.

El comunicat oficial

En anar a la nit a la Comandància de la Guardia Urbana per fer la informació de les mossegades de gos del dia, hi vàrem trobar el següent «parte»:

«Em comunica el Guàrdia Urbà Bonifaci Pau que, trobant-se de servei a la Rambla de Catalunya, tros conegut per «Radio Sevilla», va sentir un gran avalot entre els consumidors d'orxata, produït al parecer per la presència de l'ex-general Franco que, per mitjà de discursos, facciosos al parecer, es proposava excitar la multitud perquè en comptes d'orxata prenguéssim Barcelona.

»El Guàrdia Bonifaci Pau, veient que no podia calmar els ànims, féu ús de la porra, i detingué tota la concurrència, portant-la al quarteret del districte. Entre els detinguts sembla que hi ha nombrosos funcionaris de l'Ajuntament, la Generalitat i altres centres oficials, que han estat posats immediatament en llibertat, perquè els vells han demostrat que en totes les situacions havien estat oficialment al costat del qui manava i els nous han promès fer-ho igualment.»

RIED-FELD

- Que no l'acabes?
- Tic por que me'l requisin.

— L'han agafat per exportació de capitals.
— Pobret!

myona

ESQUELLOTS

UNA QÜESTIO DE COMPETENCIA ADMINISTRATIVA

Aquell esquellot que publicàvem en la nostra edició passada, que feia referència al senyor Braauli Solsona i que dèiem equivocadament que ens l'havia tramès ell mateix, hem d'aclarir per a la bona marxa dels assumptes administratius de L'ESQUELLA que no fou ell qui ens el va trametre.

Aquell esquellot ens el va trametre dues vegades i per diferent conducte (la primera li va fallar!) el collega i gairebé correligionari de l'alludit, senyor Joaquim Vilà, que pot passar-lo a cobrar si ho estima convenient.

Nosaltres ens agrada que a cadascú se li doni el que és seu i al Cèsar, etc....

COM S'HAN D'AGAFAR ELS ANIMALS

Una personalitat d'aquestes que ara no podem anomenar per mor de la cordialitat, s'estava dies passats a la seva tertúlia habitual rodejat dels seus satèl·lits. Com sempre, l'esmentada personalitat parlava sol, amb un aire doctoral:

—La gent concedeix poca importància a la manera com sol agafar els animals. Cada animal té, en aquest aspecte de deixar-se agafar, unes necessitats biològiques que cal respectar. Agafar un colom per les potes, per exemple, és una heretgia; és precís agafar-lo per les ales.

«Els conills s'agafen per les orelles, això ja és més corrent. Els gats, pel clatell, pinçant-los la pell i estirant-la sense contempla-

cions. Els gossos és millor no agafar-los de cap manera, perquè mosseguen, però, en canvi, els pardals s'agafen apretant-los lleugerament el coll amb la base dels dits de la mà. Els esquiroles cal agafar-los, necessàriament, desprevinguts, com les llebres i la major part d'animals de bosc...

La personalitat es va estenent, molt ben documentada. Quan acaba els animals petits, emprèn les bèsties grosses:

—Sobre la manera d'agafar les vaques, les opinions estan molt dividides. No obstant, la majoria creu que les vaques cal agafar-les pels faldons.

Finalment, l'home observa que el tema s'esgota i l'atenció decau. Aleshores, es posa subtil i pregunta als oients:

—Però la major part d'animals, sabeu per on s'agafen?

—No, senyor, no. No sabem res, nosaltres!

—Doncs s'agafen per les solapes de l'americana.

HA ESTAT PRESA LA FRESCA

Dissabte passat la policia portà a cap una plausible ràtzia entre la gent més distingida (distingida com a feixista) que acostuma a xarrupar orxata en aquell determinat lloc de la Rambla de Catalunya anomenat fins ara «Radio Sevilla».

Entre els distingits detinguts hi havia una ex-dama de la bona societat d'abans, que cridava irada:

—Per què m'agafeu? Jo he vingut només a prendre la fresca.

—I nosaltres també —respongueren senzillament els guàrdies.

I la varen prendre per fresca i per facciosa.

SETZE MIL QUATRE-CENTES PESSETES L'HORA!

En temps de guerra, tothom accepta com una fatalitat inevitable que el preu de les coses ha d'anar pujant sense remei. Quan la causa de la puja no es pot justificar ben bé, hom exclama: «Es la guerra!», i la gent es queda tan tranquil·la i resignada.

Una de les coses que han sofert més el benefici d'aquesta conformació cristiana són les aigües naturals, acidules i bicarbonatades, dites altrament Vichy Català i similars.

La Societat Anònima Vichy Català, d'un litre de la seva aigua, en feia pagar abans del 19 de juliol 0'90 ptes. Després del 19 de juliol ha anat apujant el preu fins 1'50 pesetes amb miras a doblar-lo si la gent segueix callant com uns anyells.

Aquestes aigües surten d'unes deus que, segons imprudent declaració de l'empresa que les explota, donen un caudal de 183 litres per minut. Suposant que tota aquesta aigua s'aprofita (i si no s'aprofita tota, pitjor per la Societat Anònima), multiplicant els sis rals del preu de venda pels 183 litres, ens dona una xifra equivalent a 274'50 ptes. per minut. Multiplicant aquesta quantitat pels seixanta minuts que té una hora, ens dona pesetes 16.470, a favor de la Societat Anònima.

I si multipliquem, encara, aquesta darrera xifra per les vuit hores que té una jornada normal de treball, ens trobem que l'empresa explotadora de les aigües naturals té la possibilitat d'un ingrés brut diari equivalent a Cent Trenta-Una Mil Set-Centes Seixanta pesetes.

Es comprèn que la pobreta Societat Anònima només es pugui salvar mirant d'apujar els preus.

(Més esquellots a la pàg. 544)

— Hi ha la col-laboradora sexual, qué ve a cobrar...

L'ASE DEL PAGES

Nosaltres, enemics irreconciliables de la demagogia, ho som també d'aquella política que només s'inspira en l'estómac.

Estem molt lluny de demanar, però, que la gent s'acostumi com aquell ase del pagès que, quan arribava de mica en mica a aprendre de viure sense menjar, es va morir.

Nosaltres no som extremistes, però si no demanem al lector que es mori, sí que volem ensenyar-lo com aquell pobre que era tan pobre tan pobre que només vivia del que estalviava.

Nosaltres, mal ens està el dir-ho, però com que passem dies i nits sumant i sumant per tal de resoldre problemes, hem ensopgat la solució.

Es tracta d'arribar per les fórmules de la cuina més elemental a establir la Cuina Econòmica Regular Popular que consisteix a mantenir-se menjant, cada dia, les sobres del dia abans i així successivament.

SOPES

Com que tothom sap fer la sopa d'all i menjar la sopa bona, nosaltres saltarem sobre la vulgaritat d'aquestes sopes conegudes i donarem les més difícils i apetitoses. Som-hi?

Perles del Japó (sopes)

Es trinxa finament una terça de carn magra, que no sigui de cria naturalment, es diposita el picat en una cassola amb dos litres de brou gelat o tebi, es posa a foc moderat per espai de mitja hora (aquesta pot aprofitar-se per a fer cua o per anar a cal barber ara que torna a ésser barat) i es passa aquest

brou per un tovalló humit; es torna a abocar a la cassola i, un cop ha bullit, s'aboca per cada persona una cullerada de perles fines del Japó (no les poseu fent el viu d'aquelles dels collarets dels «xinos» ambulants, puix que la sopa no surt tan bona). Tot plegat es deixa coure lentament un quart d'hora i, si els que s'esperaven no han marxat, ja s'ho poden f...

«Potaje» («Ox-Toil-Soup»)

Aquesta sopa ha de fer-se l'endemà d'un diumenge que hi hagi toros, puix que cal disposar d'una cua de bou d'aquelles que els toreros acostumen a llançar al «tendido» quan fan aquelles feines que el president els premia amb allò que en l'argot se'n diu:

«Ovación, oreja y rabo y dos vueltas al ruedo».

Vosaltres, si teniu aquesta sort i voleu fer aquesta sopa «potaje», heu d'agafar la cua i llançar l'ovació, l'orella, i les dues voltes a l'anell.

Aquesta cua de toro es fa bullir a foc lent i, un cop sigui tendra, es fregeix amb mantega en una cassola i s'afegeix aigua que ja hagi bullit. Encara s'han d'afegir pastanagues, «pueros» i cols i es fa sopa de fideus grossos i sigrons.

Després d'aquesta sopa o «potaje» els invitats poden xuclar-se els dits com si se'ls haguessin agafat en tancar una porta. No serà mal vist.

Sopa de cabrit

Podríem afegir una succulent recepta per fer una no menys succulent sopa de cabrit, però com que estem voltats de susceptibles i malpensats, desistim en nom de la bona harmonia que ha de presidir les relacions entre nosaltres i els nostres lectors i aquests i llurs famílies.

La cuina a la reroguarda

Nosaltres, mal ens està dir-ho, hem descobert que hom pot subsistir menjant-se cada dia les sobres del dia abans, i així successivament

CARNS

Per als que tinguin la sort de tenir un parent fora i disposin de bones carns a bons preus, disposem de diverses fórmules per a cuinar carns. Només en donarem una com a mostra i per no ésser massa pesats.

«Ragoût» (carn)

Aquesta carn ha d'ésser precisament de vedella i de la part anomenada revés d'espatlla, que no té nervis ni neguits.

Quan comença a enternir-se, se li posen unes petites cebetes i patates, uns tomàquets sencers, cols de Brusselles i olivetes negres sense llavor.

Si no us agrada, no teniu gust i, si us sembla car fet a casa, aneu-lo a comprar fet a qualsevol restaurant, que en tenen de totes mides.

Perdiu a la francesa

En sabem una de molt bona, però s'ha de matar una perdiu i francament no ens hi veiem amb cor.

AUS

Encara que ja sabem que la perdiu és una au, com que ja hem dit que ens fa pena de passejar-la viva, començarem les fórmules de les aus cuinades per:

Aneç a la italiana

(Vegi's «Mussolini» a l'Enciclopèdia Espasa.)

PEIX

Peix al forn

No oblideu que per a fer un bon peix al forn cal abans que res anar-lo a pescar, a menys que pugueu formar una societat anònima per a comprar-lo pescat i en tal cas fóra millor que el compréssiu guisat i tot.

Coliflor amb fruites farcides

(Vegi's gravat.)

Amb farina, tres ous, una tassa

de llet i un pols de sal es fa una pasta i amb aquesta es fregeixen fruites amb oli. Aquestes fruites es farceixen de sobres de carn, i ja està.

Aquestes fruites es posen a les voreres d'una plata gran i al bell mig de les voreres es posa una coliflor bullida, guarnint-ho tot plegat amb julivert i rodanxes de llimona.

Aquesta fórmula té l'inconvenient que, si són quatre a menjar, acostuma a mancar un ou i acostuma més segurament a haver-hi massegots.

Ous amb àpit

(Vegi's gravat.)

Es cou l'àpit en bola amb mig quilo de patates i tres o quatre remolatxes.

Cent grams de «pepinos», tres ous durs, olives, llimona i vinagre.

Amb les patates i les remolatxes es fa una amanida, collocant-la al bell mig de la plata i als voltants van sis rodanxes d'àpit amb mig ou dur a sobre de cada una.

Els espais entre l'ou i l'ou s'omplen amb triangles maçònics de pa fregit.

Es posa a taula i, si els convidats són set, com que tres ous només són sis mitjos ous, no toquen ni a mig ou per barba i ja hi tornem a ésser.

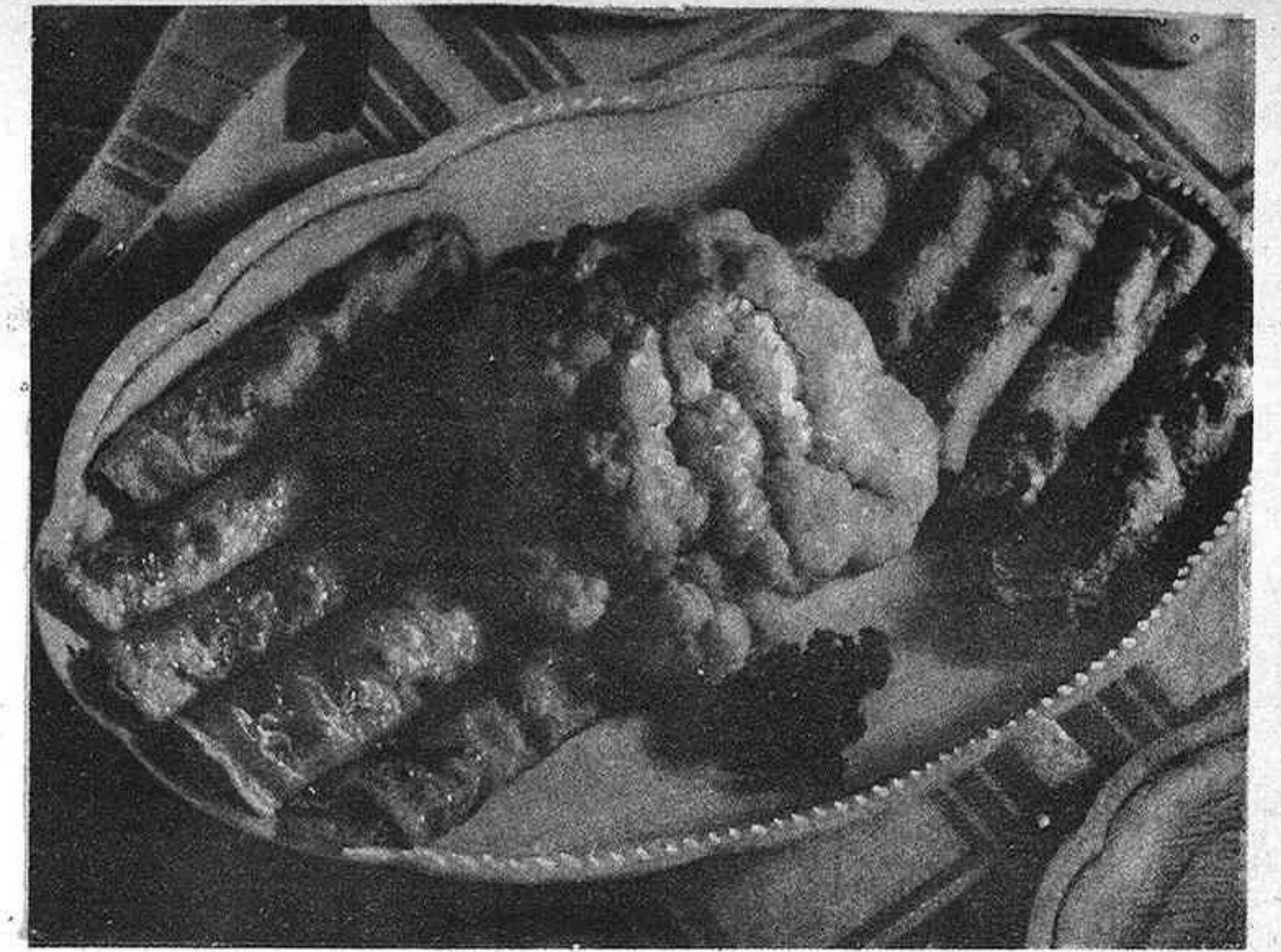
Es un joc d'ous!

ARA VE ALLO TAN BO

Manera d'aprofitar les sobres

Aquests consells que acumulats eren abans el secret que feia durar una bona cuinera en una bona casa, són ara la base essencial del nostre gran descobriment que, com ja hem dit, consisteix a viure de menjar avui el que va sobrar ahir i així successivament.

Si per la verdura del sopar teniu bacallà amb patates i sobra una mica de cada, l'endemà podeu fer,

COLIFLOR AMB FRUITES FARCIDES

Plat succulentíssim per a vegetarians com aquell que deia que mai no havia menjat pollastre ni cap mena de carn i afegia per confirmar-ho que a casa seva el dia de Nadal per celebrar la solemnitat gastronòmica mataven una col. (Vegi's la fórmula en aquesta mateixa plana.)

picant-ho tot plegat en un morter, «frituras a la andaluza».

Si ha sobrat una rodona de lluç fregit: s'esquinça i, fregint-ho amb ceba, tomàquet i trossets de pebrot, es fan empanades turques.

Que queda una mica de carn o pollastre a l'ast?, es trinxa i amb tomàquet i ceba ben fina es fan emparedats «Merced».

Si sobra una mica de sopa de caldo o sèmola, s'afegeix llet, canyella, llimona raspada i sucre, un rovell d'ou, i es fan croquetes.

Si ha sobrat peix fregit, es torna a fregir amb ceba, all, tomàquet i julivert, s'afegeixen musclos, pèsols bullits i sobres de carn (encara que siguin manllevades a la veïna de

dalt) i es fa un arròs nou de trinca.

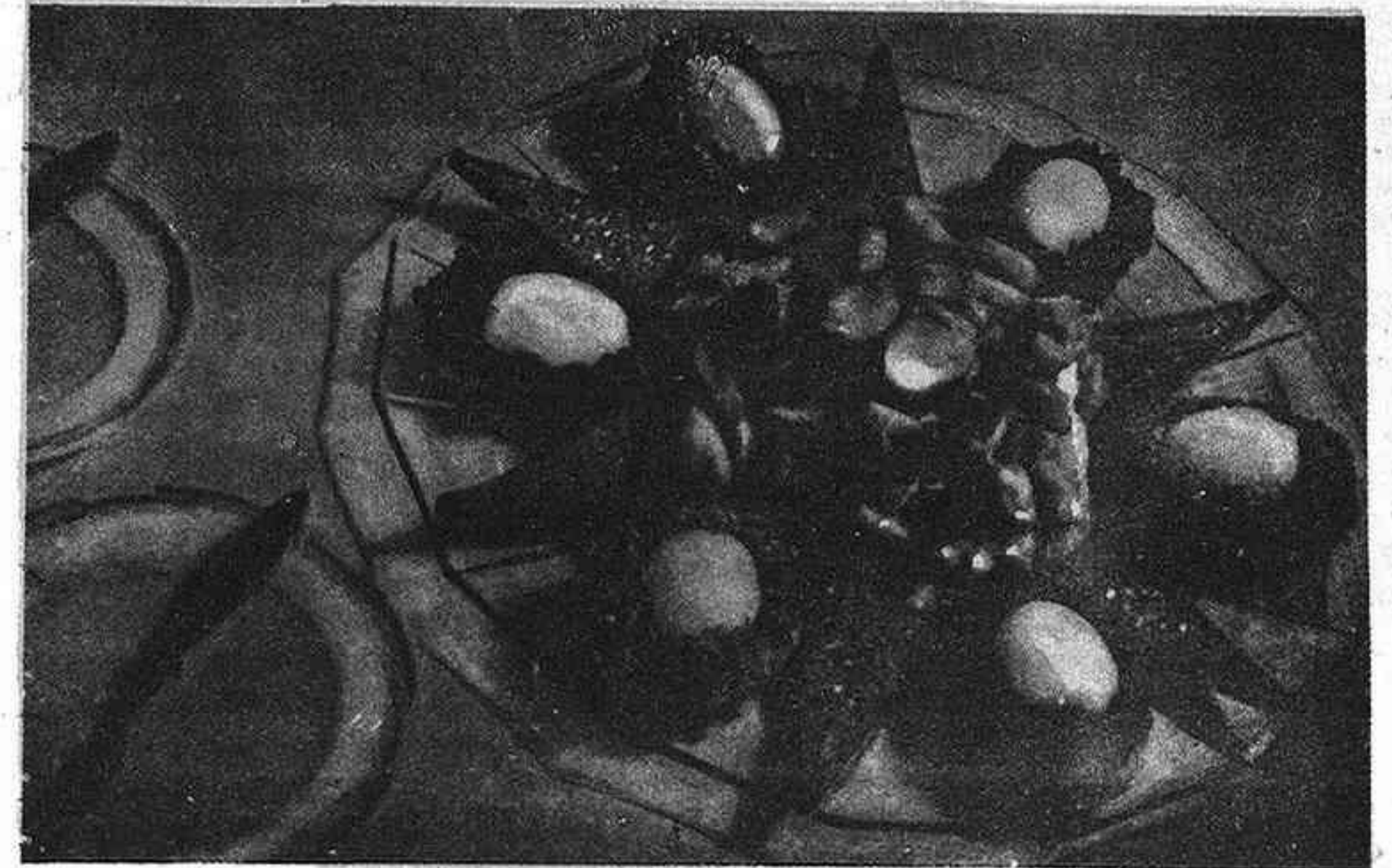
Per a tenir forma de galeta sempre a punt, s'aprofiten sempre les sobres del pa, es torren i es piquen al morter.

Així d'aquesta i d'altres mil maneres que ara sentim no recordar, s'aprofita tot el que sobra cada dia per a l'endemà el dia que sobra; i si no sobra res, què hi farem? Paciència!

Ah! De postres, un cop de puny als morros!

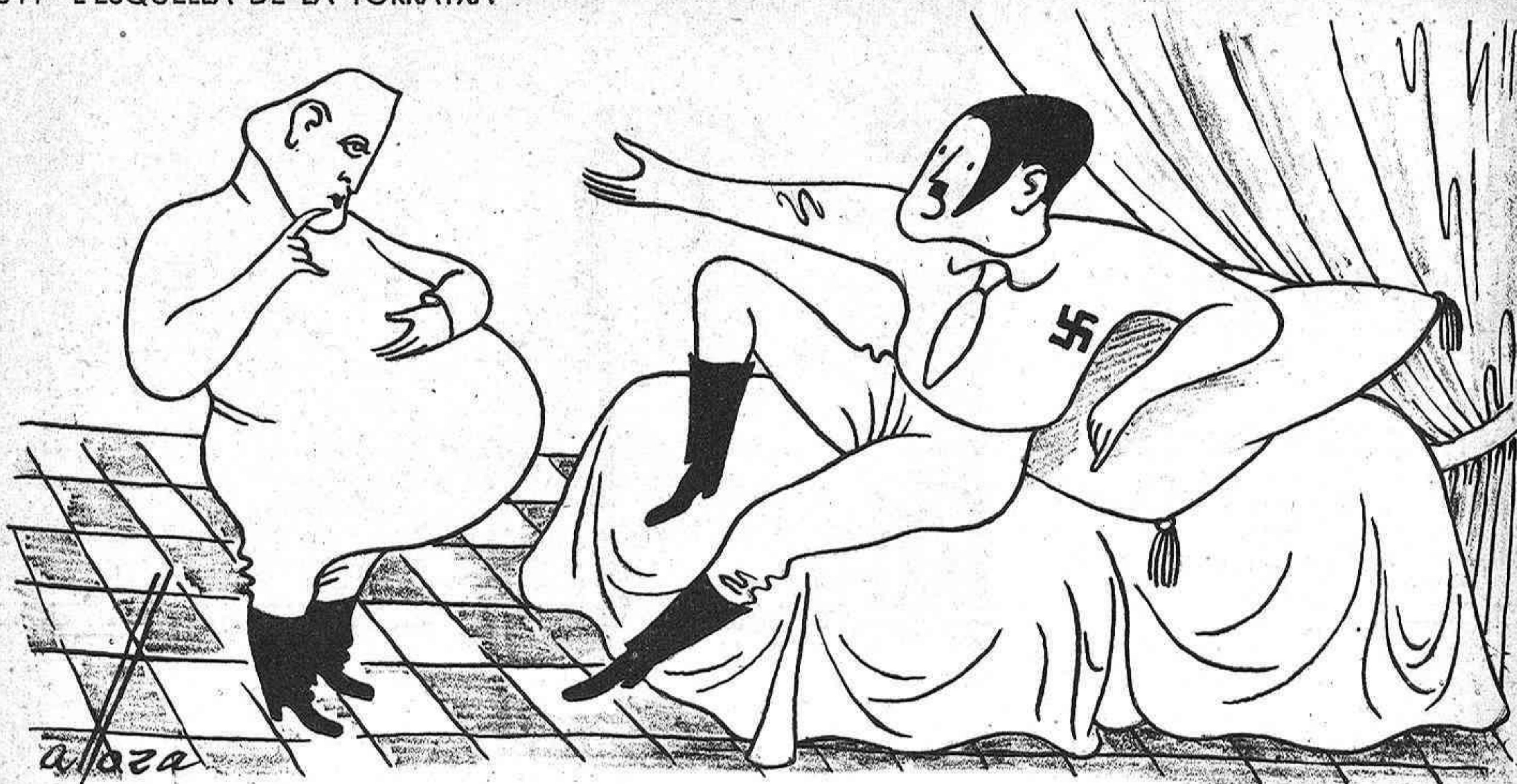
Els escuradents convé no llençarlos massa despectivament en els temps que som; val més que us els poseu a l'orella com si fóssiu diputats i encara fareu bonic.

Pere Gallarí

OUS AMB APIT

Com el seu nom indica, per a fer aquest plat cal tenir ous. La resta és senzill, puix que avui el que disposa d'aquesta preciosa matèria primer pot fer de cuiner i de tot allò que li doni la gana en el bon sentit de la paraula. (Vegi's la recepta d'aquest plat en aquesta mateixa plana.)

—No ho saps que lluitem per la puresa de la raça? Qui ha estat?
 —Ha estat un moro.

COM ES CONEIX QUE UN SUBMARÍ ÉS DESCONEGUT?

Consells útils a la Conferència de Potències Mediterrànies

Com que quan sortirà a la llum del capvespre aquest número de L'ESQUELLA encara segurament no s'hauran posat d'acord les Potències mediterrànies sobre la manera d'acabar amb la pirateria, amb el mare abans nostrum i ara dels submarins, volem facilitar les tasques de la Conferència donant-li alguns consells sobre la manera de distingir els submarins desconeguts per tal de poder-los enfonsar el més ràpidament possible.

Seria, en efecte, molt dolorós que, en una precipitació, si bé molt explicable, no gens excusable, un vaixell anglès o francès tiresin sense cap mena de consideració sobre un submarí conegut.

Quan anant en el tramvia un desconegut us trepitja, us el mireu d'una manera furiosa i ell s'excusa o no. De vegades, fins i tot podeu rebre. Però si és un conegut, el mireu somrient perquè ell sí que s'excusarà i fins i tot poden dir-li impunement que n'ha fet un gra massa.

Però amb els submarins hem de fer com aquell caçador i el lloro, «dispensi, em pensava que era un ocell»; però si tireu abans no hi ha dispensi que hi valgui i ja ha begut oli, més ben dit, ja ha tret l'oli que tenia a la panxa i veieu aquella gran taca d'oli. I el pitjor és que ni l'Almirallat britànic, per poc que en sigui, no us voldrà dir si l'heu tirat a fons o no.

Com es coneix, però, si un submarí és conegut o no?

Hi ha diversos procediments. El més segur de tots es parlar amb el capità; però pot ésser que el capità sigui desconegut tot essent conegut el submarí. Aleshores hi ha la bandera.

La bandera, naturalment, pot ésser falsa. Qualsevol submarí pot comprar les que vulgui a «El Ingenio», de la Plaça del Regomir,

i usar-ne una de diferent cada dia i totes ple-gades el de la Festa Major. Però, com a document oficial, seran falses i no resolen el problema. AQUEST NO ES RESOL A MENYS QUE LA BANDERA PORTI EL SEGELL DEL SINDICAT. Però, com veure el segell a distància i a ple vent?

Cal un altre procediment, i aquest és el nostre.

Quan dos vaixells es troben en el mar, què fan? Es fan senyals; se saluden, com feien els capellans abans. Ara, per la manera de saludar-se sabien tot seguit si eren coneguts

o desconeguts. Igual amb els vaixells. Si un submarí et diu «Hola!», és evidentment que et coneix, i si tu no el coneixes és segurament que no et recordes d'on l'has vist. Però, si et diu «Hola, ros!», o bé, com a senyal et fa simplement l'ullet, què pensaràs? Doncs pensaràs que és un submarí desconegut que et vol dur a la perdició. Si te'l creus, ja has begut oli; però si, per temptador que sigui el submarí, tu t'adones que és desconegut, el que ha begut oli és ell. I no diem si et saluda dient-te «Hola, ros!», especialment si tu no ets ros.

E S Q U E L L O T S

REGISTRES

En els primers temps de la Revolució una de la classe més mal vista fou la dels notaris. Això que haguessin fet tantes escriptures de compra-venda i tinguessin arxius i protocols, els feia massa sospitosos. Així, ells, encara que a la majoria no els passà res, s'ho pensaven i tenien una por que no hi veien.

El Director General de Registres i del Notariat, però, tot i ésser el més gros de tots, trobà un truc esplèndid per circular lliurement i amb tota seguretat, i davant l'admiració de tots els controls.

Cada cop que, anant amb el cotxe per la carretera era deturat, en preguntar-li:

—¿Quién eres tú?

Contestava:

—El Director General de Registres.

I l'efecte era màgic. Que en deu haver fet —es deien els controladors— perquè l'hagin ascendit a general!

UNA ALTRA MENA DE REGISTRES

Dues amigues es trobaren abans del tres de maig, després de molt de temps que no s'havien vist:

—Oh! Quan temps sense veure't! Què t'has fet? I, noia, has millorat molt; quin vestit, i quins anells! Què heu tret la rifa?

—No; però, que no ho saps? El meu marit és Registrador de la Propietat.

—Registrador de la Propietat? I ara! Em pensava que era barber.

—Sí, però, saps? Es va fer de les Patrulles... i registra.

EL P. I. C. A.

No ho diguin a ningú.
Però si passen per la
nostra Secretaria, els
vendrem sabó a 9 pes-
setes el quilo

(Partit Idoni de Capacitats Aplegades)

PER ON NAVEGUEM?

A fi d'orientar-nos, i saber a veure què passa, el P. I. C. A. encarregarà editorials a una de les persones més idònies de la nostra política. Es tracta d'un senyor que hi veu molt i de molt lluny i que, a més, veu a venir les coses com un murri. El seu estil de gran envergadura, poc cenyit i gens sec, requereix del lector un esforç sostingut, però agraït, a fi de menysprear allò que diu per tal de fixar-se en allò que vol dir.

La cordialitat ens ha matat les il·lusions. Submergits en el paradís artificial produït per la ingestió de l'opi de la convivència, la vida política s'escorre entre els vapors d'un somni provocat i la fingida indiferència que es desprèn d'una mena de galvana mental, molt pròpia del descens de la canícula.

Plantejades així les coses, ens trobem a l'entroncament de tres grans corrents d'opinió: un, el primer, que podríem representar per a). Dòs, el segon, que presentarem per b). I tres, el tercer, que assenyalarem amb una c).

Agrupats correlativament, aquests tres corrents d'opinió donen «A B C», símbol de principi, d'equilibri i de connexió. Pot ésser, doncs, que la mort de les nostres il·lusions per la cordialitat no sigui lamentable. La troballa matemàtica (i per tant fatal i inevitable) d'aquest gloriós «A B C» ens compensa de moltes coses. De moltes coses, he dit? De tot, volia dir, simplici de mi, de tot!

Un senzill anàlisi de les coses, a vegades (de fet vull dir sempre), ens aconduïx a la llum i a la raó. Ara mateix, allò que al principi ens semblava un paradís artificial, un opi, hem vist que, profunditzant, no era ni una cosa ni l'altra.

Voldria que d'aquest primer article meu, se'n despregués la lliçó que cal analitzar les coses, i no mirar-se-les d'una manera primària.

Mantinc l'Anònim

No us en fieu, autoritats

Un espieta ha anat a veure la policia i li ha xerrat que el P. I. C. A., perquè no fos dit que no tenia un "putsch" a la post, guardava en sengles locals el següent material bèl·lic: tretze canons del 42, amb llur corresponent tren de guerra; quaranta-sis bidons d'iperita; vint torpedes tan grans que ni ens caben a casa; tres cuirassats molt macos, i nou submarins que, només de veure'ls, la boca se us fa aigua.

Això és cert. Nosaltres no volem dir mentides, per

allò de la caiguda de les dents; no obstant les autoritats, que sempre se'ns prenen a broma (com ja hem denunciat altres vegades), no han fet cas de la informació, i no han ordenat el registre dels nostres sengles locals.

Per què se'ns fa objecte d'aquest tracte desigual i inhumà? Que no ens tenen por, les autoritats?

Potser és que no ens hem sabut explicar prou bé. Insistirem. El P. I. C. A. és un Partit de bo de bo, amb els seus silencis i els

LA NOSTRA PROTESTA, RESPECTUOSA PERO ENERGICA I SOSTINGUDA COM UN EXPLORADOR POLAR

Totes les persones il·lustrades que segueixen amb interès i documentadament la vida política nacional, saben molt bé que els militants del P. I. C. A. són, en essència i en potència, vegetarians o, per dir-ho amb paraules menys obertes al vulgus, són naturo-nudistes. Això comporta unes determinades aficions, totes legítimes i ben vistes, de les quals ningú no té dret a sorprendre's.

Una d'aquestes aficions és l'orxata de xufa. Ara bé. Nosaltres preguntem: la millor orxata, on és? (veus de: a "Radio Sevilla!", a "Radio Sevilla!"). Molt bé. Efectivament, és

així mateix. Però, aleshores, tornem a preguntar: "si és així, pot sorprendre el fet que els militants del P. I. C. A. freqüentïn determinats llocs suspects?" (veus que callen). No contesten? No? (veus de: "no!", "no!"). Doncs, contestarem nosaltres: el fet no pot causar estranyesa, perquè es tracta d'un impuls honrat com la noia pura que ho sigui més.

Per tant, preguem que siguin deixats anar els pobres fraternals que, amb el cor serè i l'ànima neta foren detinguts amb la canya als llavis, en el precís moment que no volien mal a ningú.

«JABON. F. Savon. - I. Soap. - A. Seife. - It. Sapone. || m. Pasta que resulta de la combinació de un alcali con los ácidos del aceite u otro cuerpo graso; es soluble en el agua, formando espuma, y por sus propiedades detergenas sirve comúnmente para lavar.»

(Pal-las, diccionario enciclopédico en cinco idiomas)

NOTICIARI

El nostre estimadíssim líder N. Capo va fent de les seves.

Cal llegir "Pentalfa" sense segones intencions ni mals pensaments. "Pentalfa" és una revista honorada, que es guanya la vida

seus trucs polítics, i que el dia menys pensat pot sol·licitar el poder donant un cop de puny damunt la taula.

Quan això es produeixi, que ningú no se senti enganyat.

amb labors pròpies del seu sexe.

Les Companyies de Tramvies que tenen armes són unes dolentes i unes lletges i la policia els farà "pam-pam".

Aquesta setmana no ha sortit cap nova subscripció Pro-El que sigui. És veu que les subscripcions anteriors encara donen de si.

Ja us heu fet de la Brigada Anti-Gas? No? Doncs, no us en féssiu pas, perquè ara resulta que els envien al front!

UN ABÚS INTOLERABLE

Un puntal de la Nova Economia víctima d'un atropell inqualificable mentre restaurava les seves forces amb una modesta llagosta

Hem rebut la següent carta que publiquem amb molt de gust:

«Senyor Director de L'ESQUELLA.

»Molt senyor meu, abans camarada: Em dirigeixo a vós perquè us feu ressò d'una protesta que, encara que no formulada fins ara, està en l'ànim de tots aquells que, com un servidor, han fet quatre pessetes des de la Revolució ençà, alliberant el poble treballador de la petja brutal de la burgesia.

»El fet és el següent: Trobant-me l'altre dia a l'«Oro del Rhin» entaulat amb uns companys de Consell de Fàbrica, dinant per, modestament, reparar les nostres forces, debilitades per les greus preocupacions que la Nova Economia de Joan P. Fàbregues ha carregat damunt les nostres espatlles, quan anàvem a començar la llagosta, uns desarrapats morts de gana, possiblement ex-burgesos o, pitjor encara, treballadors traïdors a l'esperit de classe, després d'insultar-nos amb paraules grolleres i impròpies, sense consideració als alts càrrecs que per voluntat del Proletariat ocupem, s'apoderaren de les llagostes tot dient que ells, en comptes de carn, no ha-

vien menjat més que pebrot escalivat.

»I jo pregunto, senyor ex-camarada director: Es que això és lògicament tolerable? Si havien menjat pebrot en comptes de carn, per què ho feien? I si volien menjar carn, per què no demanaven un bistec i el pagaven com fan les persones decents, amb diners seus o dels altres, però amb diners a la fi, que és el que compta, en comptes de prendre'ns la llagosta, que a més, no és carn, sinó peix? On anirem a parar si aquest mal exemple s'estén, propagat per gent sense cap mena de dubte feixista?

»Es possible, tal com estan les coses i en la guerra que portem al damunt les persones responsables, que es toleri un semblant sabotatge a l'economia del país? Els que treballen per guanyar la guerra i la revolució no ho podríem resistir i ens hauríem de retirar del negoci.

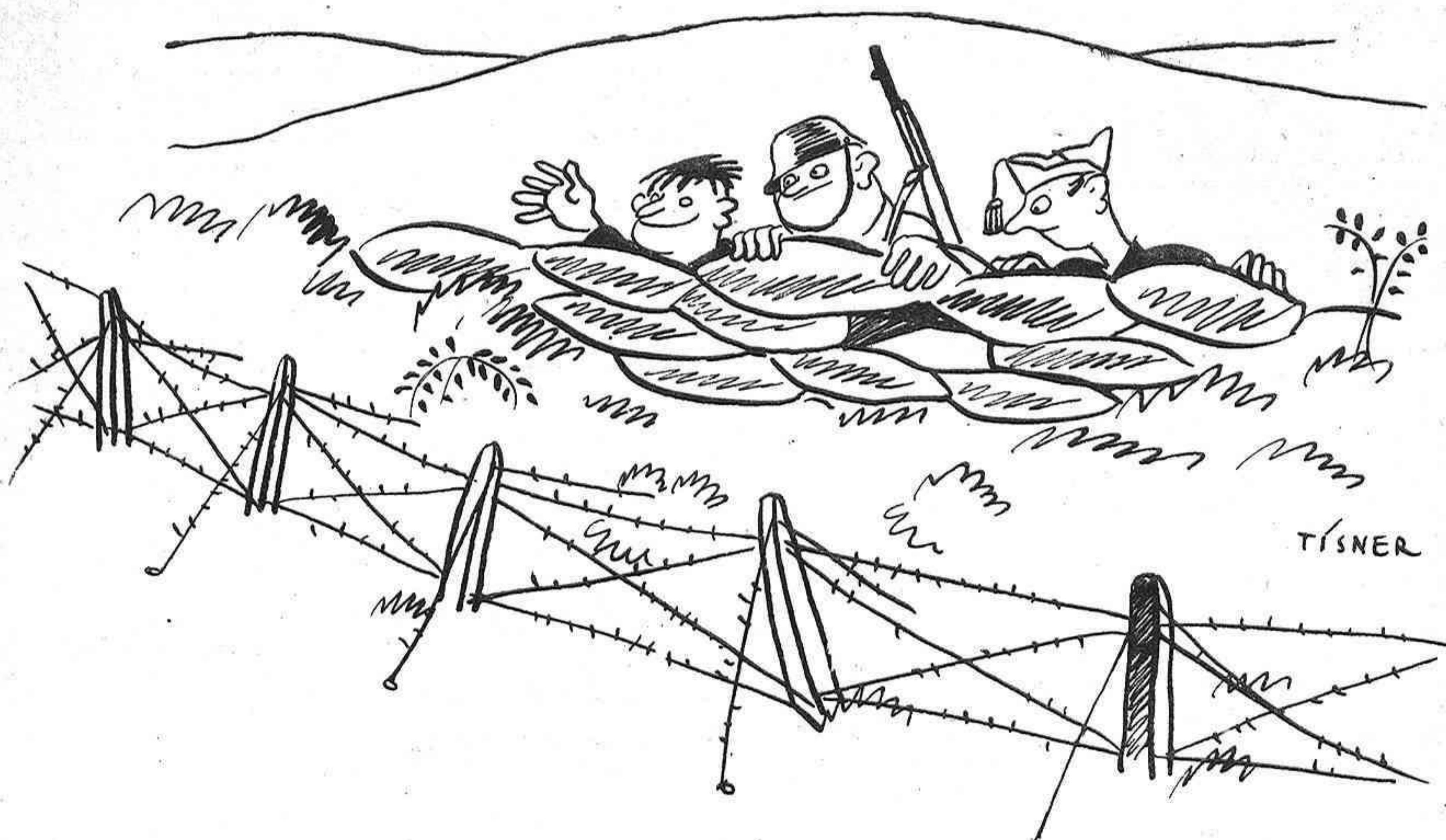
»Ara mateix, compti vostè si és possible que la indústria se sostingui. Un servidor portaba el tricicle per al repartiment del sidral que fa la nostra Empresa i les meves capacitats en la tècnica de la distribució m'han portat a la Presidència del Consell, de Fàbrica, és

clar. Amb la carestia actual, com podeu pensar, s'ha reduït molt la producció; manca, per exemple, bicarbonat; ens costa un ull de la cara que ens en donin a la Generalitat a tres pessetes el quilo. I bé; si nosaltres fem com fa tothom i ens en guardem la meitat per vendre'l a deu pessetes a les farmàcies, fem alguna cosa més que fomentar l'Economia, començant per la de bicarbonat? Doncs, si ens sacrifiquem d'aquesta manera, per què l'autoritat ens deixa desemparats quan reparem les nostres forces en benefici de la col·lectivitat perquè qualsevol mort de gana se'ns mengi la nostra llagosta, que els nostres i els vostres diners ens costa, als nostres propis nassos?

»Senyor ex-camarada director, espero que us fareu ressò del clam d'una classe vexada i oprimida.

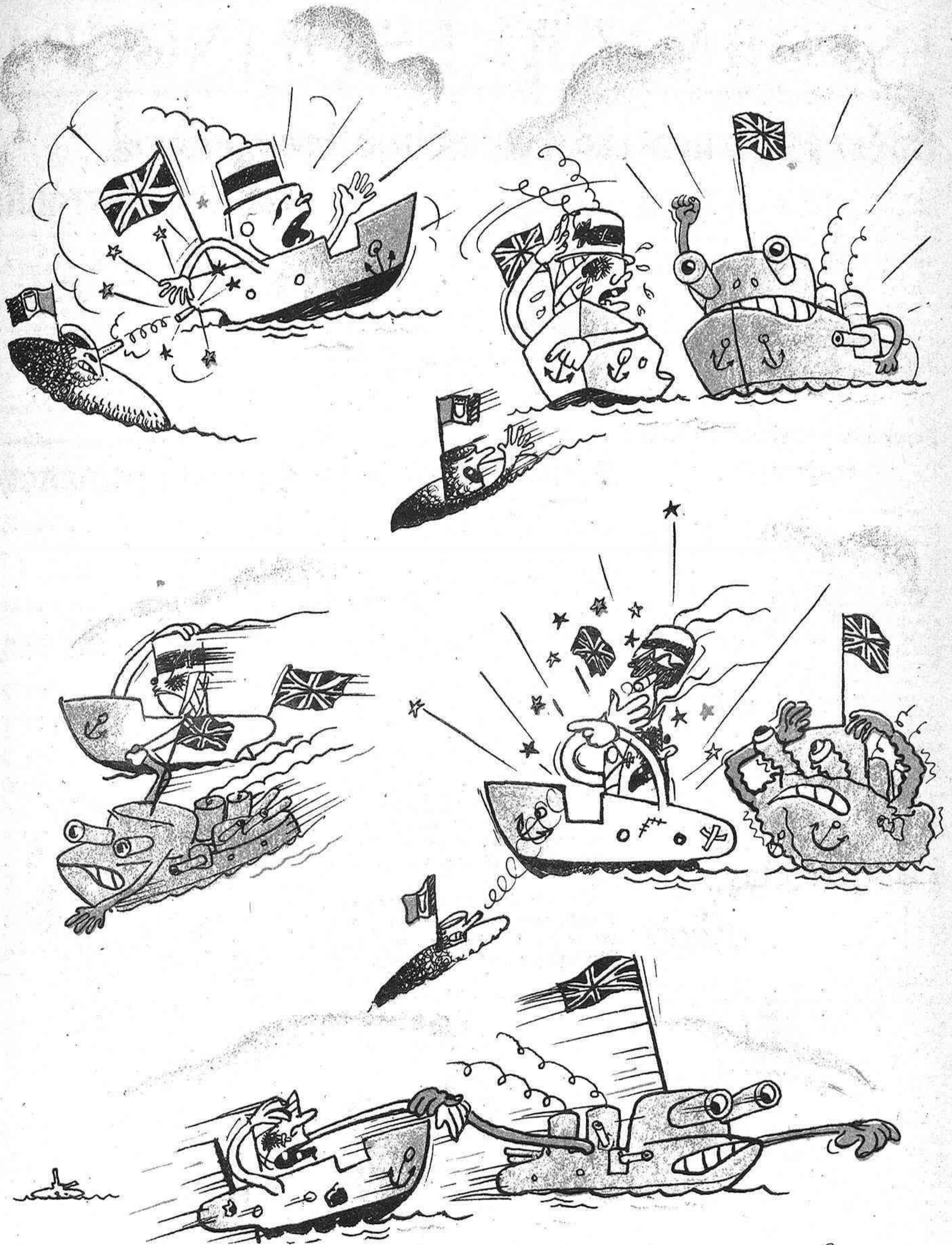
»Vostre i de la Revolució.»

(Com a firma hi ha una marca digital que hem tramès al Gabinet Antropomètric de la Delegació d'Ordre Públic perquè ens cerquin a l'arxiu el nom del nostre amable comunicant.)

BELCHITE

—I aquella cinta verda que portaven els facciosos a les cames, què era?
—Era per distingir-los dels caps de bestiar.

Graus

INFORMACIO ESTRANGERA

Un fet sorprenent

Londres, 12. — Es motiu dels més apassionats comentaris el fet sorprenent que faci ja deu minuts llargs que no ha estat ensorrat cap vaixell a la Mediterrània per cap submarí desconegut d'aquells que ja coneix tothom.

Ací s'interpreta aquest fet com un indici de la benevolença de Mussolini envers els anglesos i el seu desig d'aprofitar una d'aquestes pauses inacabables per a fer-se reconèixer emperador d'Etiòpia, Alemanya i Salamanca.

Encara «más difícil todavía»

Londres, 12. — Quan ja tocava vore la paciència de la sorpresa dels londinencs, autènticament espordits pel fet sensacional que haguessin transcorregut deu minuts consecutius sense que hagi estat ensorrat cap vaixell a la Mediterrània per cap submarí desconegut d'aquells que ja coneix de sobres tothom, han transcorregut cinc minuts més sense que aquell fet desagradable es produís.

Així ja fa quinze minuts, comptats i sonats, que no ha estat ensorrat cap pobre vaixell per cap submarí a la Mediterrània. Sembla talment com si la guerra d'Espanya contra França i Anglaterra s'hagués acabat abans d'ésser declarada.

Hom suposa que ara comença de donar resultats positius el «gentleman agreement» i naturalment està agraït per endavant.

L'emperador, afligit

Toquio, 15. — L'Emperador del Japó, ja s'ha assimilat la cínica dialèctica de pau que anima els seus consocis europeus d'eix de l'eix Roma-Berlín-Toquio.

Ha dit l'home petit que mana més de tots els homes petits del Japó que està tot adolorit que Xina no vulgui comprendre les seves romàntiques intencions de pau i concòrdia groga.

S'ha lamentat amargament de veure's obligat, a desgrat del seu cor tendre, d'haver de destruir Xina bombardejant la població civil i emprant fins i tot gasos asfixiants per obrir els pits a la raó i a la generositat de la política ideològica de l'eix Roma-Berlín-Toquio.

Hom pensa amb esverament el que ha de patir un pobre emperador si és sentimental per petit i rabassut que sigui.

Els xinesos no tenen perdó de Déu de posar un home tan bo entre l'espasa i la paret d'aquesta manera tan criminal.

La Conferència Internacional Transmediterrània

Ha estat convocada per França d'acord amb Anglaterra una Conferència internacional de les potències que tenen ribes a la mar Mediterrània, a la qual com el seu nom indica no assistiran totes les nacions ribenques de la Mediterrània, sinó més aviat totes aquelles que tenen submarins a la Mediterrània.

Aquesta condició inversemblant per als profans en ensorraments de vaixells a la Mediterrània, sembla que ha estat imposada pels ensorradors, d'acord naturalment amb els ensorrats, per veure si pot ésser que discutei-

xin els interessos d'altri els que tenen submarins a la Mediterrània i els que s'han venut els submarins de la Mediterrània als qui no tenien submarins a la Mediterrània.

La cosa no pot ésser més clara, i no és ben bé que no pugui aclarir-se més, sinó que no pot ésser més clara, perquè si ho fos, seria més perillós tot plegat, perquè fóra perillós per a tots plegats i no com ara que, si bé hi ha qui està fumut, hi ha tanmateix qui resta tranquil i ja és quelcom.

I val més mitja pau que un cop de puny als morros.

Mussolini anirà a Berlín

Roma, 19. — Es confirma que el «duce» anirà a Alemanya coincidint amb la data de la celebració a Ginebra de la reunió de la S. de N.

Mussolini serà invitat a presenciar les grans maniobres del Kolossal exèrcit teutó que, si més no, el faran recordar el tractat de Versalles i aquelles famoses maniobres del Brenner que el gran «duce» es va empescar per no haver de veure mai a Itàlia aquest exèrcit alemany que ara volen ensenyar-li a Alemanya.

Hom pensa que encara potser és una incògnita a qui vol veritablement espantar Hitler amb aquestes maniobres i si no l'haurà traït el subconscient pel fet que li faci il·lusió que les hagi de presenciar precisament el seu col·lega de la camisa negra.

Els nostres lectors hauran observat que el paper que usa ara «L'Esquella» és un paper de qualitat, un paper que fa quedar bé i aguanta molt.

Això ens obliga a apujar el preu, la qual cosa farà possible, a més, que en lloc d'alimentar-nos dia per altre, ens poguem alimentar diàriament.

L'Empresa

Correu i remeneu

Jofagas. — Massa llarg.

Nen Xic 3. — Si podem, els publicarem.

Miquel Esquellot. — No pot anar.

Farigola. — Es millor no parlar-ne.

Llevort. — De moment, ho guardem.

P. & P. — No és publicable.

El misteriós X. — Els «Esquellots» no són dibuixos. Si us hi fixeu, ho veureu.

Tres Mujeres Libres. — El nostre cor i els nostres coneixements de l'Eugenèsia estan a la vostra disposició.

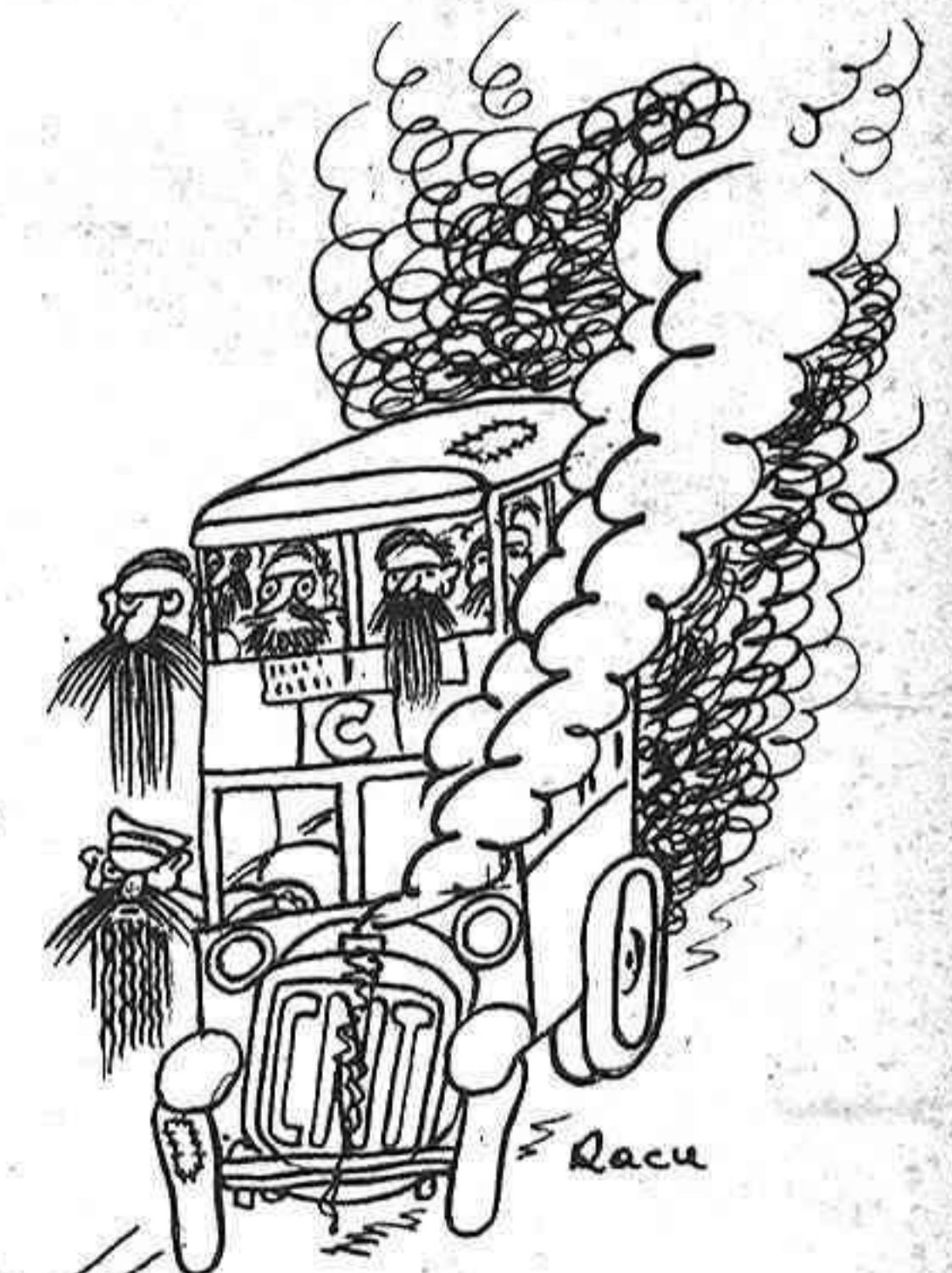
Visca la llibertat! — Mirarem de publicar-ho.

Xu-Han. — Ho aprofitem.

Un del P. R. O. U.! — Que aneu a prendre orxata a «Radio Sevilla» vós?

— Dispensi, vol dir-me on va aquest autobús?
— Pel que veig deu portar el passatge a cal barber.

Racu

¿Voleu veure com
treballaven els
incontrolats a la
Revolució russa?

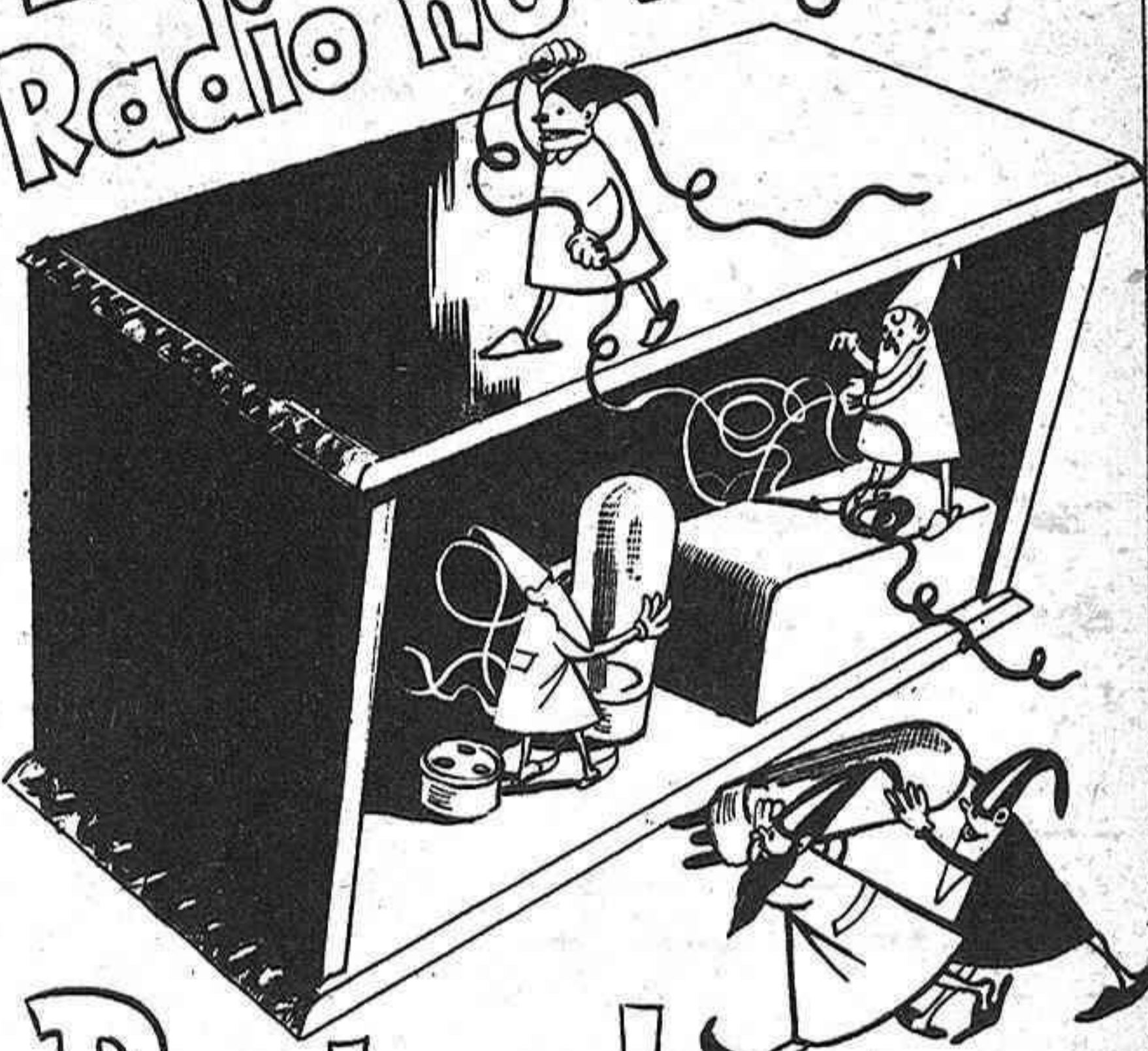
LLEGIU

"LA CARA TERRIBLE DE LA REVOLUCION"

Preu: 50 cèntims

Venda en quioscos
i llocs de periòdics

La
Radio no va!

Porteu-la a la
S.I.C.E. s.c.
BRUC 129 BARCELONA

ANTIFEIXISTES !!

ESTAN A LA VENDA

"El camí del Front Popular antifeixista és el camí de la victòria"

El transcendental informe de JOAN COMORERA pronunciat a la
I Conferència Nacional del Partit Socialista Unificat de Catalunya

Aquest informe és el balanç d'aquest any de guerra d'Independència i de Revolució Popular, amb tots els seus errors
i tots els seus encerts, i el plantejament a fons de les tasques que cal accomplir per tal d'assolir el triomf.

ES EL DOCUMENT POLITIC MES IMPORTANT PUBLICAT A CATALUNYA DES DEL 19 DE JULIOL

I. - "El Partit Socialista Unificat de Catalunya, Partit únic revolucionari
bolxevic del proletariat català."

Informe de Miquel Valdés, pro-
nunciat a la mateixa Conferència

UN BALANÇ D'UN ANY DE VIDA INTERNA D'UN PARTIT REVOLU-
CIONARI, AMB LES SEVES IMMENSES POSSIBILITATS CREADORES

Editats per la Secció d'Agitació i Propaganda del P. S. U., i de venda a tots els quioscos de Catalunya.

Per comandes adreceu-vos a P. A. C. O. D., Rambla del Mig, 17.

Seguiran els informes de VICTOR COLOMER, sobre la qüestió agrària; DOLORS PIERA, sobre el problema femení; RAFAEL
VIDIELLA, PERE ARDIACA, CABO GIORLA; DEL BARRIO, DIEGUEZ, MATAS, LLANOS, TOMAS, MUÑOZ, TRUEBA, etc.

Grau
37

EL FRANCO:

-- Jo, en aquesta guerra hi tinc molt interès. Hi poso el coll...!